

A békéről

Kedves ismerősöm megrendelésére elmélkedtem egy kicsit erről a kérdésről. Ó, hát én elég sokat foglalkozom ezzel, mert az emberek egyik legfőbb vágya a lelki béke, a nyugalom. Látom is gyakran, amint ehhez képest elég rossz irányban keresgélnek. Általában a lelki béke alatt azt értik, mikor minden kívánságuk teljesül, a világ és az emberek úgy működnek, ahogy nekik tetszik. Ezek még a szeretet érzését is felszítják bennük. Aztán következő gondolatommal rájöttem, hogy nem ugyanarra gondolunk, hiszen a világ békéje és Jézus békéje köszönő viszonyban nincs egymással.

A világ békének nevezi a fegyvernnyugalmat, azon túl meg bármi megtörténhet, még mindig „boldog békeidőket” emlegetnek. A két békének körülbelül annyi köze van egymáshoz, mint a világ és Jézus szeretetének. A világ szeretetnek nevezi azt az elégedettség érzést, mikor valami, valaki, a kedvünkre, tetszésünkre van, ellenkező esetben az ítélkezésnek és a haragnak van ott a helye. Jézus még a kivégzőiért is imádkozott, amit mi még a szereteteinkért is gyakran elmulasztunk.

Mitől béke az, mikor minden téren háború zajlik, csak nem fegyverekkel éppen, bár az arzenált folyamatosan bővítik a „béketeremető” hatalmak, hivatkozva az álságos „ha békét akarsz, készülj a háborúra” mondásra? Hol béke az, mikor mindenféle jó szándékokba öltöztetve öljük, mérgezzük egymást? Mikor segélyszervezetek szolgálják ki a modern gyarmatosítókat és látszólag emberbaráti cselekedetből eltávolítják az útból az őslakosokat, hogy máshova vigyék a problémájukat? Miközben vannak jó példák, mikor úgy vásárolnak ültetvényeket a fejlődő országokban, hogy az ott élőket tanítják, gondozzák és munkát adnak, nem pedig elüldözve őket, robotgépekkel profitot maximalizálva „gazdálkodnak”, esetleg még a termőterületet, erdőket, környezetet is egyszer és mindenkorra tönkretéve. Gazdasági háborúban nemtelen, sportszerűtlen eszközökkel teremtenek versenyelőnyt, nem törődve sem a helyi érdekekkel, sem környezettel. Ez például, az afrikai országokban már gátlástalanul végbement, ezért a sok földönfutó.

Békéről hogy lehet beszélni, ha nincsen még őszinte kommunikáció sem? Ha nincsen egyenrangú partnerség és magas lóról megítélünk más országokat, kultúrákat és büntetjük őket a másképp gondolkodásért?

A háború addig lesz fenyegetettség, mint mindig a történelem során, amíg a gyűlölet is jelen lesz, amíg nem tapasztaljuk meg Jézus szeretetét.

Azt szoktam mondani, hétköznapi háborúinkban, emberi konfliktusokban is, hogy az együttműködés nélkül, magunkban semmire nem vagyunk képesek. Még a világ is ellenáll, nem hogy az ég. Elfecséreljük energiánkat, időnket, tehetségeinket. Az együttműködés is roppant nehéz, de acsarkodva? Felejtjük el céljainkat, vágyainkat és reményeinket! Csak nézzük meg, mi áll az emberiség előtt! A legkisebb (természetesen az érintetteknek legnagyobb hatású) konfliktusokba is beleremeg az egész világ. Olyan mértékig ki vagyunk egymásnak szolgáltatva, annyira összeszövődnek érdekeink, hogy nem rúghatok bele a másikba anélkül, hogy ne kapnám vissza az oldalamba! Az emberiség kitöltötte az életterét. Régen lehetett háborúskodni, mert volt rá hely, tér. De ma, ez olyan mint tömegverekedés a liftben. Gyorsan rájön mindenki, hogy nem lehet győztes. Gyermekkorai élményem köszön vissza, mikor akvarista boltokban időztem sorra járva őket. Elképesztő volt számomra, hogy az egyébként roppant vad száími harcoshalak milyen békében vannak a sűrű csapatban, de ha kettőt megvettem egy nagy akváriumba, akkor addig csatáztak, míg

az egyik kimúlt. Talán remélhetjük, hogy az élettér korlátossága előidézi ezt a békét? Ami még mindig csak fegyvern nyugvás és nem Jézus békéje.

Világunk valódi végső megoldása nem a mi akaratunk érvényesülése és a többiek megszabályozása, hanem a Jézus szeretetéből fakadó belső és közös béke élménye, ahol a problémák is csak a jó alkalmat jelentik, hogy ezt megerősítsük. Ó, add ezt meg nekünk a Te dicsőségédre!

Templomlépcső, 2022. augusztus